

насъ ся люлѣяхъ и треперяхъ, и ные непрѣстайно бѣхмы на страхъ да ны не засипе, ако и да сѣдяхмы подъ ведро небо. За това ся надумахмы да излѣземъ изъ града. По насъ тръгнѣ и много свѣтъ уплашени хора. Когато излѣзохмы изъ града сѣгладяхмы много страшни нѣчта. Кола-та, на които ся возяхмы, кога да излѣземъ изъ града, люлѣяхъ ся и подскачяхъ на равный пѣтъ насѣмъ натамъ, като топка и не можяхъ да ги задрѣжятъ на едно мѣсто на мира. Море-то като да бѣше ся прибрало у себи си, и отъ силны удары като да бѣ побѣгнѣло отъ сухо-то; на сухый пѣськъ лѣжяхъ рыбы и други морскы животны. Отъ другъ странѣ откамъ сухо ся влѣчяше страшень црнь облакъ, изъ който ся свѣткаше лѣскавъ пламыкъ; бѣше като свѣтковица, нѣ много поголѣмъ. Тогава оня пріятель изъ Испаніѣ рече майци ми и менѣ: „ако братъ ти, а твой уйка е еще живъ, то той желае и вы да живѣете; ако ли е погынѣлъ, то наздраво послѣдне-то му желаніе е было да останете по него живы; кога е тѣй зачто ся размаивате, та не бѣгате да ся избавите?“ Мы отговорихмы, че нѣма да бѣгамы надалечъ, доклѣ не разберемъ что станѣ той. Тогава той бръзо побѣгнѣ, та ся измѣкнѣ отъ погубель-тѣ, която плашяше. Не ся минѣ много и оня облакъ ся спусти, та прикры море-то цѣло, и ни затули отъ очи-ты островъ Капреа и градъ Мисенѣ. Тогава майка ми мя нагѣнѣ да мя моли и заклина да бѣгамъ за да ся избавимъ; азъ като младъ лесно щѣ утекѣ, а тя немощна старица не мари, че ще умре, само да не стане причина на смръть-тѣ ми. Азъ ѣ отвърнѣхъ, че или съ неѣ ведно или никакъ нѣма да бѣгамъ, па ѣ хванѣхъ за рѣкѣ и присилихъ ѣ да варка;